

vsa tista jedila kakor prej v deželnem dvorcu. In dvanajst filistrov se je gostilo, a svojo gostijo so si s tem sladili, da so prav na široko zabavljali onim, ki so bili povabljeni in ki so dosti manj prida od njih! Pa veselje se je pri koncu tudi skalilo. Vsak izmed dvanajsterih je imel doma ženico in otročiče in vsakemu so otročiči in ženica na srce polagali, da naj od Detelje kaj domov prinese, da pokusijo tudi žena in otročiči, kaj in kako se je pri avstrijskem cesarju. Vlačili so iz žepov papir ter skušali kolikor največ mogoče zaviti v njega. Razvila se je huda konkurenca in iz nje srdit prepir. Razšli so se v jezi in srdi.

(Dalje prihodnjič.)

Svarilo.

„Ne ljubi, o hčerka, teh temnih noči,
varuj se mi tujčevih lepih oči.“

„Nikar ne poslušaj njegovih besed!
Verjemi, otroven prikrivajo med!“

„Ne sanjaj o sreči! Nikar ne veruj,
ni srcu domač, kdor jeziku je tuj!“

To starka ponavljala dan je na dan,
a hčerki sta uk in svarilo zaman. —

Ni znal nje govorice, a njegov pogled
več pravil je srcu ko tisoč besed.

In ko jo poljubljal je sredi noči,
kaj so govorile njegove oči? —

Ah — da je verjela tem lepim očem!
Bil sladek poljub je — bil gorek objem —

ko vzel iz srcá ji je sladko prostost,
ko strl ji tak rano to lepo mladost!

A zdaj so ji strašne samotne noči
in v solzah ga iščejo njene oči.

Povedal ni kam in povedal ni kaj,
li vrne se — ali ne vrne se kdaj? —

M. P. Nataša.